

— Че кой са сумпява въ силага имъ? отговори Недія просто-душно. Ты не вѣрваш ли?

— До минжлата нощъ, когато дѣйствително ма онаши едно вѣлшебно чудодѣйство, азъ не вѣрвахъ освѣнь само въ вѣлшебството на любовта, отговори Главкъ съ слабъ гласъ като гледаше на Юна втречено.

— Увы! извика Недія почти съ ужасъ и безсѣзнателно пипнахъ струнугъ на лирата си, която издаде пріятны звуково пригодны на тишината водытъ и на пролѣтното утро.

— Засвири на лирата, любезна Недіе рече Главкъ, запѣй ми нѣкоя стара тессалійска пѣсень; има ли или нема магія все едно както щѣшь вѣрвай азъ желяжъ любовны само думы да чувамъ.

— Любовны! повтори думата Недія, като подигнахъ голѣмытъ си и блуждающы мигачы, които докараха на зрителитъ чувство отъ страхъ и съжельніе. И наистина, никога не бы могълъ да ги гледашь спокойно; толкози трудно бѣше да са убѣдишь че онѣзи двѣ черны очи бѣха лишены отъ свѣтлината на деня; ако ги насочаше като че гледа нѣкой предметъ съ вниманіе, или смутены са обръшаха безпрестанно на около, сѣкоги възбуждаха неизъеснимото, ледяното и свѣрхестественно онуй чувствуваніе, което произвожда на челоуѣка зрѣлището на безумны челоуѣцы, на които съществованіето на гледъ е подобно на нашето, но иматъ, горкыгъ, вътрешно същественно, неправилно, невидимо, което убѣгва на сѣко наше заключеніе и изученіе.

— Искашъ слѣдователно да пѣжъ любовта? рече Недія качо обърнахъ тѣмнытъ си очи къмъ Главка.

— Да, отговори той, като наведи свонтъ.

Недіа като са измѣкнахъ отъ объятіята на Юна която я прегърташе и отъ които са гледаше не спокойна опрѣ лекія и изъящень инструментъ на колѣнѣтъ си, и запѣ подирь една кратка интродукція слѣдующата пѣсень.

ЛЮБОВНАТА ПѢСЕНЬ НА НЕДІА

Триптафилтъ е сѣкоги
И милъ и благовоненъ
И вѣтъръ ако вѣе
И слънце ако грѣе;
Но сѣкоги единъ владѣй
Божественната хубость.
И вѣтъртъ ако вилѣй